

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 08, 2014

Nummer 8, 2014

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2014:1680](#) 08-04-2014

GS Noord Brabant/revisievergunning

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:1211](#) 09-04-2014

GS Gelderland/vergunningverlening

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:1213](#) 09-04-2014

Best/bestemmingsplan 'Bedrijventerreinen Best'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:1216](#) 09-04-2014

Rotterdam/handhaving

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:1229](#) 09-04-2014

Berkelland/handhaving

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:1168](#) 02-04-2014

Gulpen-Wittem/handhaving

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:1163](#) 02-04-2014

Haarlemmermeer/bestemmingsplan 'Badhoevedorp Lijnden-Oost'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:1051](#) 26-03-2014

Hanzelijn/nadeelcompensatie

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:1037](#) 26-03-2014

Texel/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:1155](#) 25-03-2014

Raamsdonk/relativiteitsvereiste

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:942](#) 19-03-2014

GS Drenthe/vergunningplicht

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:888](#) 12-03-2014

Boxmeer/omgevingsvergunning

RECHTSPRAAK

Berkelland/handhaving

Bor. Dakkapel. Zijkanten van het dakvlak.

Het staat tussen partijen vast dat de dakkapel is gerealiseerd in het achterdakvlak. Een nadere beschrijving van de in artikel 2, vierde lid, aanhef en onder e, van bijlage II van het Bor opgenomen 'zijkanten van het dakvlak' ontbreekt in het Bor. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, volgt uit de tekst van voormeld artikel, alsmede gezien de in de toelichting op het Bor opgenomen afbeelding van een vergunningvrije dakkapel met de daarin geschetste aan te houden afstanden dat de zijkant van het desbetreffende dakvlak wordt gevormd door de grens van het eigendom van het dakvlak. Er bestaan geen aanknopingspunten voor het oordeel dat bij de bepaling van de zijkant van het dakvlak de perceelsgrens op maaiveldniveau maatgevend is. De door de rechtbank gehanteerde voor- en achterkantbenadering biedt daarvoor geen grond.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 09-04-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:1229

Zaaknummer: 201306066/1/A1

Wetsartikelen: 2 lid 4 aanhef en onder e bijlage II Bor

RECHTSPRAAK

Rotterdam/handhaving

Kunstgrasvoetbalveld. Geen bouwwerk. Definitie speelgelegenheid.

In het onderhavige geval ontbreekt het constructieve element als bedoeld in de bouwverordening. Het kunstgrasveld kan voorts zonder hekwerk functioneren, zodat ook in dit opzicht het constructieve element als bedoeld in de modelbouwverordening ontbreekt. De rechtbank is dan ook terecht tot het oordeel gekomen dat geen sprake is van een bouwwerk en derhalve voor de aanleg van het kunstgrasveld geen bouwvergunning is vereist.

Volgens het normale spraakgebruik dient onder een speelgelegenheid dan wel speelvoorziening te worden verstaan een in de openbare ruimte – buiten – gelegen gelegenheid om te kunnen spelen, waaronder het onderhavige kunstgrasvoetbalveld kan worden begrepen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 09-04-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:1216

Zaaknummer: 201303357/1/A1

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 aanhef en onder a Wabo

RECHTSPRAAK

Best/bestemmingsplan 'Bedrijventerreinen Best'

Detailhandel. Relativiteitsvereiste.

Niet in geschil is dat het beroep van Praxis wordt ingegeven door concurrentiebelangen en meer in het algemeen om het belang om gevrijwaard te blijven van de vestiging van detailhandel in haar verzorgingsgebied en marktsegment. De in de planregels opgenomen voorwaarde strekt tot bescherming van het belang van een goede verdeling van de geluidruimte op het gezoneerde terrein. De in geding zijnde norm heeft niet de strekking de hiervoor weergegeven belangen van Praxis te beschermen, zodat in het geval de beroepsgrond slaagt, artikel 8:69a van de Awb eraan in de weg zou staan dat het besluit in zoverre om de aangevoerde reden wordt vernietigd.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 09-04-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:1213

Zaaknummer: 201203768/1/R3

Wetsartikelen: 6:19 Awb en 8:69a Awb

RECHTSPRAAK

Haarlemmermeer/bestemmingsplan 'Badhoevedorp Lijnden-Oost'

Exploitatieplan. Definitie hoofgebouw en exploitatieplan. Chw en milieuruimte. Zorgplicht gemeente. Afwijkingsperiode. Geluidhinder. Proefdraaien vliegtuigen. Grondgeluid.

Nu in de plantoelichting staat dat het sportprogramma voor het deelgebied De Veldpost onder meer bestaat uit een clubhuis met een brutovloeroppervlak (hierna: b.v.o.) van ongeveer 700 m², een clubhuis met b.v.o. van ongeveer 900 m², een clubruimte en een sportzaal met b.v.o. van ongeveer 600 m² en ingevolge artikel 26, eerste lid, van de planregels op gronden met de bestemming 'Sport - 2' binnenhallen en clubhuizen zijn toegestaan, is de Afdeling van oordeel dat deze gebouwen noodzakelijk zijn voor de verwezenlijking van de bestemming 'Sport - 2'. Gelet hierop is naar het oordeel van de Afdeling sprake van een bouwplan voor de bouw van een hoofdgebouw als bedoeld in artikel 6.12, eerste lid, van de Wro in samenhang gezien met artikel 1, eerste lid, van bijlage 2 bij het Bor. Dit betekent dat op grond van artikel 6.12, eerste lid, van de Wro de raad verplicht was een exploitatieplan vast te stellen.

Artikel 2.3, zevende lid, van de Chw geeft aan dat aan het einde van de planperiode van maximaal tien jaar moet worden voldaan aan de geldende milieukwaliteitseisen. Indien er na die periode niet wordt voldaan aan een milieukwaliteitsnorm, dient het bevoegd gezag op grond van artikel 2.3, zevende lid, laatste volzin Chw aan te geven op welke wijze alsnog aan die norm zal worden voldaan. Volgens de Afdeling is in het onderhavige geval voldoende verzekerd, gezien ook de in artikel 2.3, zevende lid, van de Chw neergelegde zorgplicht voor het college van burgemeester en wethouders, dat uiteindelijk aan de maximaal toelaatbare geluidnormen uit de Wgh zal worden voldaan.

Om een goede afweging te maken in het kader van een goede ruimtelijke ordening had derhalve onderzoek dienen te worden verricht naar de maximale geluidniveaus van het proefdraaien van vliegtuigen op de gevels van de voorziene woningen. Niet is gebleken van een dergelijk onderzoek ten tijde van het nemen van het bestreden besluit.

Naar het oordeel van de Afdeling heeft de raad onvoldoende gemotiveerd dat met name in de winterperiode ter plaatse van de voorziene woningen sprake is van een goed woon- en leefklimaat als gevolg van het grondgeluid. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat uit het plan-MER naar voren komt dat het deelgebied De Schuilhoeve in de dominante voortplantingsrichting van het grondgeluid ligt en dat het grondgeluid van de vertrekkende vliegtuigen van deze banen in dit deelgebied waarneembaar zal zijn en hinder kan veroorzaken.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 02-04-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:1163

Zaaknummer: 201308233/1/R6

Wetsartikelen: 6.12 lid 1 en 2 Wro, 6.2.1a onder a Bro, 1 lid 1 bijlage 2 Bor en 2.3 lid 2, 7 en 10 Chw

RECHTSPRAAK

GS Gelderland/vergunningverlening

Het vervallen van de vergunning is uitputtend geregeld in de NB-wet 1998.

Casus

Vergunning ingevolge de Natuurbeschermingswet 1998 voor een agrarisch bedrijf. De vergunning bevat een voorschrift dat bepaalt dat de vergunning vervalt voor die onderdelen die niet of niet volledig binnen drie jaar na het onherroepelijk worden zijn voltooid en in werking gebracht. Volgens appellante bevat de NB-wet 1998 geen wettelijke grondslag voor een dergelijk voorschrift.

Rechtsvraag

Kan een dergelijk voorschrift aan de vergunning worden verbonden?

Uitspraak

De NB-wet 1998 voorziet niet in het van rechtswege vervallen van een onherroepelijk verleende vergunning. In artikel 43, tweede lid, van deze wet is uitputtend geregeld in welke gevallen het college bevoegd is een dergelijke vergunning in te trekken of te wijzigen. Reeds hierom staat artikel 43, tweede lid, van de NB-wet 1998 eraan in de weg dat toepassing van het eerste lid tot gevolg zou hebben dat een onherroepelijk verleende vergunning voor een of meer handelingen wordt geacht (deels) niet langer te bestaan zonder dat daar een intrekking- of wijzigingsbesluit aan ten grondslag ligt. Gelet hierop is het voorschrift in strijd met artikel 43, tweede lid, van de NB-wet 1998 aan de vergunning verbonden.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 09-04-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:1211

Zaaknummer: 201302406/1/R2

Wetsartikelen: 43 lid 1 NB-wet 1998

RECHTSPRAAK

GS Noord Brabant/revisievergunning

Gelet op de omstandigheden had een revisievergunning moeten worden aangevraagd.

Casus

Veranderingsvergunning ingevolge de Wabo voor een afvalstoffeninrichting. Door eisers is onder meer aangevoerd dat verweerder een revisievergunning had moeten verlenen in plaats van een veranderingsvergunning, omdat het besluit voorschriften met betrekking tot geur en geluid bevat die betrekking hebben op de gehele inrichting.

Rechtsvraag

Had een revisievergunning moeten worden aangevraagd?

Uitspraak

Volgens vaste rechtspraak van ABRvS mocht de revisievergunning op basis van artikel 8.4 van de WMB (oud) alleen worden geëist als er (a) sprake is van een onoverzichtelijke vergunningssituatie, (b) de gevraagde wijziging of uitbreiding zeer ingrijpend is en ook invloed heeft op het bestaande deel van de inrichting of (c) voor een inrichting eerder een vergunning is verleend en de aangevraagde wijzigingen zodanig zijn, dat er sprake is van een nieuwe inrichting, dan wel van een inrichting van een geheel andere aard. Deze jurisprudentie geldt onverkort bij de beantwoording van de vraag of toepassing moet worden gegeven aan artikel 2.6, eerste lid, van de Wabo. Weliswaar heeft verweerder hierbij beleidsvrijheid maar de keuze om al dan niet toepassing te geven aan artikel 2.6 van de Wabo moet goed zijn gemotiveerd.

In dit geval gaat het om een complexe inrichting waar in de loop der tijd veel is gewijzigd. Verweerder heeft niet alleen de aangevraagde uitbreiding toegestaan maar heeft ook nieuwe geurvoorschriften voor het bestaande deel van de inrichting opgelegd. Bij de toepassing van de provinciale beleidsregel voor geurhinder speelt de bestaande situatie waaronder de geurhinder vanwege de groencompostering in de open lucht een belangrijke rol. Onder deze

omstandigheden had verweerder moeten bepalen dat een revisievergunning had moeten worden aangevraagd. Dan had hij kunnen bezien of de best beschikbare technieken in de inrichting worden toegepast. Dit had kunnen resulteren in een voor ieder duidelijk en overzichtelijk stelsel van voorschriften.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 08-04-2014

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2014:1680

Zaaknummer: SHE 13/774

Wetsartikelen: 2.6 Wabo

RECHTSPRAAK

Gulpen-Wittem/handhaving

Monumentenwet 1988. Grondslag bescherming. Kadastraal perceel. Redengevende omschrijving. Definitie open erf. Bouwverordening en Bouwbesluit 2012. Bor.

Uit de geschiedenis van totstandkoming van de Monumentenwet 1988 kan worden afgeleid dat de wetgever heeft beoogd aan te sluiten bij de vaste jurisprudentie dat niet het kadastrale perceel grondslag is voor de bescherming van wat zich daarop bevindt, maar dat slechts beschermd is datgene wat als bouwkundige en functionele onlosmakelijke eenheid is genoemd in de redengevende omschrijving. De rechtbank heeft derhalve aan de omstandigheid dat de woningen niet in de redengevende omschrijving zijn genoemd, terecht het oordeel verbonden dat deze geen deel uitmaken van het beschermde monument 'historische buitenplaats kasteel Neubourg'.

Ten tijde van het besluit op bezwaar gold het Bouwbesluit, dat mede strekt tot vervanging van de artikelen 5.1.1, eerste lid, en 7.3.2 van de bouwverordening. Dit is door de rechtbank niet onderkend.

Uit de definitie van 'open erf' in artikel 1.1, eerste lid, van het Bouwbesluit volgt dat het woord 'open' in het begrip 'open erf' niet ziet op het al dan niet omheind zijn van een erf maar op de vraag of het erf onbebouwd is. In die definitie is immers bepaald dat onder open erf moet worden verstaan een onbebouwd deel van een erf. Uit de definitie van 'terrein' in artikel 1.1, eerste lid, van het Bouwbesluit, volgt eveneens dat niet het omheind zijn van het perceel relevant is, omdat het gaat om dat deel van het perceel dat niet bebouwd is. Door te overwegen dat het college niet bevoegd was om krachtens de bouwverordening, thans Bouwbesluit, handhavend op te treden omdat de percelen van een omheining zijn voorzien, heeft de rechtbank dit niet onderkend.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 02-04-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:1168

Zaaknummer: 201306314/1/A1

Wetsartikelen: 1.1 lid 1 Bouwbesluit 2012, 7.21 Bouwbesluit 2012, 7.22 Bouwbesluit 2012 en 1 bijlage II
Bor

RECHTSPRAAK

Texel/planschade

Dat realisering van een winkelbestemming in economisch opzicht onwaarschijnlijk is, betekent niet dat deze met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid uitgesloten was.

Casus

Verzoeker heeft bij brief van 27 juni 2008 verzocht om vergoeding van planschade ten gevolge van het bestemmingsplan 'Den Burg Centrum', omdat de daarin aan het pand gegeven bestemming 'Kantoor, categorie K' minder gebruiksmogelijkheden biedt dan de voorheen ingevolge het bestemmingsplan 'Den Burg 1965' voor het pand geldende bestemming 'Bebouwing met eengezinshuizen, winkelhuizen en kleinbedrijf G', waardoor hij schade lijdt of zal lijden.

Het college heeft aan het besluit van 2 september 2011 een door Adviesbureau van Montfoort opgesteld advies van 11 maart 2011 ten grondslag gelegd. De rechtbank heeft overwogen dat in het advies van Van Montfoort ten onrechte een vergelijking van de maximale mogelijkheden van de planologische regimes ontbreekt.

Het college voert in beroep aan dat in het advies van Van Montfoort met juistheid is vermeld dat ingevolge het bestemmingsplan 'Den Burg 1965' niet alleen het pand van verzoeker, maar nagenoeg alle panden in het centrum van Den Burg waren bestemd voor 'Bebouwing met eengezinshuizen, winkelhuizen en kleinbedrijf G' en dat, nu die andere panden vanwege hun ligging geschikter waren voor gebruik als winkel dan het pand van verzoeker, het onwaarschijnlijk is dat een potentiële koper voor een nieuw te vestigen winkel de voorkeur aan het pand van verzoeker zou hebben gegeven. Volgens het college is op grond hiervan terecht in het advies vermeld dat het pand voorheen zijn hoogste waarde ontleende aan het bestaande gebruik als kantoor.

Rechtsvraag

Zijn de maximale mogelijkheden op juiste wijze in de planvergelijking meegenomen?

Uitspraak

Door er in het advies van 11 maart 2011 van uit te gaan dat het onwaarschijnlijk is dat een potentiële koper voor een nieuw te vestigen winkel de voorkeur aan het pand van verzoeker zou hebben gegeven en de vermogenswaarde van dat pand derhalve door de verhuurbaarheid daarvan als kantoor werd bepaald, gaat Van Montfoort er kennelijk van uit dat onder het bestemmingsplan 'Den Burg 1965' verhuur van het pand als winkel met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid was uitgesloten. Het advies gaat er aldus aan voorbij dat niet van juridische of feitelijke belemmeringen voor de realisering van een winkelbestemming voor het pand is gebleken. Dat, naar in het advies wordt gesteld, realisering van een winkelbestemming in economisch opzicht onwaarschijnlijk is, betekent niet dat deze met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid uitgesloten was. In het advies is dan ook ten onrechte geen rekening gehouden met alle ingevolge het bestemmingsplan 'Den Burg 1965' bestaande gebruiksmogelijkheden, waaronder de mogelijkheid om in het pand een winkelbestemming te realiseren. De Afdeling neemt daarbij voorts nog in aanmerking dat in de door verzoeker bij zijn verzoek om vergoeding van planschade overgelegde 'Historie' is vermeld dat het pand tot 1 januari 1995 is gebruikt als makelaarskantoor. Hieruit kan worden afgeleid dat het pand, anders dan waar in het advies van Van Montfoort van uit is gegaan, op 31 december 1991 niet werd verhuurd, maar werd gebruikt door de makelaardij van verzoeker. Dat het pand in gebruik was als makelaarskantoor betekent dat, naar ter zitting door het college is erkend, het de ruimtelijke uitstraling had van een winkel, zodat ook om die reden de conclusie van Van Montfoort dat het pand voorheen zijn hoogste waarde ontleende aan gebruik daarvan als kantoor, niet zonder meer kan worden gevolgd. Dat het pand op 31 augustus 1991 niet werd verhuurd, betekent voorts dat voor de waardering ervan ten onrechte is uitgegaan van de huuropbrengst. Gelet op het vorenstaande heeft Van Montfoort ten onrechte geen aanleiding gezien om bij de planvergelijking te betrekken dat het pand voorheen mede kon worden gebruikt en verhuurd voor detailhandel. De rechtbank heeft dan ook met juistheid overwogen dat in het advies van Van Montfoort ten onrechte een vergelijking van de maximale mogelijkheden van de planologische regimes ontbreekt.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 26-03-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:1037

Zaaknummer: 201211818/1/A2

Wetsartikelen: 49 WRO

RECHTSPRAAK

Hanzelijn/nadeelcompensatie

Voorzienbaarheid wordt niet gedeeltelijk tegengeworpen.

Casus

Appellante heeft op 23 oktober 2008 om vergoeding van de schade als gevolg van de aanleg van de nieuwe spoorbrug verzocht. Aan dit verzoek heeft zij ten grondslag gelegd dat die brug dichterbij IJsselstein is gebouwd dan de oude, lagere, en IJsselstein daardoor in waarde is gedaald. De minister heeft aan het besluit van 24 mei 2011 een advies van de schadecommissie Hanzelijn van 22 februari 2011 ten grondslag gelegd. Volgens dat advies was de komst van de nieuwe spoorbrug op grond van de Trajectnota en het Milieueffectrapport Hanzelijn, waarin op de bijbehorende kaart als alternatief III de nieuwe spoorbrug op de huidige locatie is ingetekend, voorzienbaar.

Appellante voert in haar beroep aan dat de minister haar op grond van de nota slechts voorzienbaarheid van hooguit 25% mocht tegenwerpen, zodat in ieder geval een deel van de geleden schade voor vergoeding in aanmerking komt. Ter toelichting voert zij aan dat in de nota vier mogelijke tracés van de Hanzelijn worden vermeld, waarvan twee de IJssel kruisen bij Hattem, waarvan slechts één de IJssel ter hoogte van de huidige brug kruist.

Rechtsvraag

Kan appellante slechts gedeeltelijke voorzienbaarheid worden tegengeworpen?

Uitspraak

De rechtbank heeft terecht overwogen dat, nu in de nota als alternatief III de mogelijkheid is opgenomen om de bestaande spoorbrug over de IJssel door een nieuwe op de huidige locatie te vervangen, appellante bij het sluiten van de koopovereenkomst rekening heeft kunnen houden met de kans dat bij het vast te stellen Tracébesluit Aanvulling Hattem-Zwolle voor dit voor haar ongunstigste alternatief zou worden gekozen. Er bestaat derhalve geen aanleiding om te oordelen dat de minister haar slechts hooguit 25% voorzienbaarheid heeft mogen tegenwerpen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 26-03-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:1051

Zaaknummer: 201302318/1/A2

Wetsartikelen: 2 Regeling Nadeelcompensatie Verkeer en Waterstaat 1999

RECHTSPRAAK

Raamsdonk/relativiteitsvereiste

Toepassing relativiteitsvereiste is niet in strijd met het Unierecht. Aan vereisten van gelijkwaardigheid en doeltreffendheid wordt voldaan.

Casus

Verzet tegen uitspraak ABRvS waarbij het beroep tegen een besluit omtrent een salderingsreservering in het kader van de Verordening Stikstof en Natura 2000 Noord-Brabant (de stikstofverordening) ongegrond is verklaard. Tevens zijn in deze uitspraak de beroepsgronden van opposant buiten bespreking gelaten omdat de Afdeling van oordeel is dat de betrokken normen kennelijk niet strekken tot bescherming van de belangen die hij heeft als omwonende van het bedrijf waarvoor het salderingsbesluit is genomen (relativiteitsvereiste). Daarbij overwoog de Afdeling dat het perceel van opposant op ruim vijf kilometer van het meest nabijgelegen Natura 2000-gebied 'Biesbosch' ligt. Opposant betoogt dat de toepassing van het relativiteitsvereiste in strijd is met het Unierecht omdat dit vereiste een effectieve rechtsbescherming van Natura 2000-gebieden praktisch uitsluit.

Rechtsvraag

Is het relativiteitsvereiste in strijd met het Unierecht?

Uitspraak

Het Hof van Justitie heeft bepaald dat bij het ontbreken van Unieregelgeving ter zake de nationale procesregels moeten voldoen aan de vereisten van gelijkwaardigheid en een doeltreffende rechtsbescherming. Ten aanzien van een besluit omtrent een salderingsreservering ontbreekt een Unierechtelijke regeling over de toegang tot de rechter. Derhalve dient te worden onderzocht of de toepassing van het relativiteitsvereiste zich verdraagt met de eisen die het Hof stelt aan de toepasselijkheid van nationale procesregels in zaken met een Unierechtelijke dimensie.

Het relativiteitsvereiste is gelijkelijk van toepassing op beroepen op grond van schending van het recht van de Unie en op beroepen op grond van niet-inachtneming van het nationale

recht, zodat aan het beginsel van gelijkwaardigheid wordt voldaan. Het relativiteitsvereiste betekent niet dat geen enkele beroepsgerechtigde zich in rechte op een aan het Unierecht ontleende rechtsnorm kan beroepen, nu uit jurisprudentie van de Afdeling volgt dat dit vereiste niet kan worden tegengeworpen aan rechtspersonen zoals natuur- en milieuorganisaties en aan natuurlijke rechtspersonen die belanghebbende zijn in de zin van de Awb en die wonen in of in de onmiddellijke nabijheid van een Natura 2000-gebied. Het relativiteitsvereiste heeft dus niet tot gevolg dat de effectuering van de aan de Habitatrictlijn ontleende rechten in de praktijk onmogelijk of uiterst moeilijk is, zodat tevens aan het doeltreffendheidsbeginsel wordt voldaan.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 25-03-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:1155

Zaaknummer: 201307685/3/R2

Wetsartikelen: 8:69a Awb, 6 lid 2 Habitatrictlijn en 19ke NB-wet 1998

RECHTSPRAAK

GS Drenthe/vergunningplicht

Concurrent is belanghebbende. Het verwijderen van zand uit een onderwaterdepot is geen ontgronding zodat geen vergunning is vereist.

Casus

Verzoek van een zandzuigbedrijf om handhavend op te treden tegen het zonder ontgrondingsvergunning winnen van zand uit een onderwaterdepot door een concurrerend zandzuigbedrijf. Het verzoek wordt afgewezen omdat volgens het college de winning van zand uit het zanddepot geen vergunningplichtige activiteit is nu het gaat om zand dat al eerder op basis van een vergunningplichtige activiteit op grond van de Ontgrondingenwet is gewonnen.

Rechtsvragen

Is appellante belanghebbende in de zin van de Awb? Is voor de activiteit een ontgrondingsvergunning vereist?

Uitspraak

Degeen wiens concurrentiebelang rechtstreeks is betrokken bij een besluit is belanghebbende. Dat is het geval nu appellante werkzaam is in hetzelfde marktsegment. De Ontgrondingenwet bevat geen definitie van het begrip 'ontgronding'. Uit de totstandkomingsgeschiedenis van de Ontgrondingenwet blijkt dat onder het begrip ontgronding moet worden verstaan alle werkzaamheden aan of in de hoogteligging van een terrein of waarbij de bodem van een water wordt verlaagd. Bij een onderwaterdepot zoals het onderhavige is van belang of het ter plaatse in depot gezette materiaal inmiddels één geheel is gaan vormen met de bodem van de winplas. Bij het bepalen of dat het geval is, komt betekenis toe aan de vraag of het depot in verband met de samenstelling daarvan is te onderscheiden van de waterbodem.

Er geen aanleiding voor twijfel aan de juistheid van het standpunt van het college dat het depot is gevuld met los gestort, in water bezonken zand en het is niet aannemelijk dat dit materiaal één geheel is gaan vormen met de waterbodem van de oude winplas. Gelet hierop is het verwijderen van zand uit het onderwaterdepot in de oude winplas geen ontgronding en is

daarvoor geen vergunning op grond van de Ontgrondingenwet vereist.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 19-03-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:942

Zaaknummer: 201303868/1/R4

Wetsartikelen: 1.2 Awb en 3 Ontgrondingenwet

RECHTSPRAAK

Boxmeer/omgevingsvergunning

Een milieuvergunning die niet in werking is getreden, kan van rechtswege vervallen.

Casus

Omgevingsvergunning voor het milieuneutraal veranderen van een nertsen- en paardenhouderij. De rechtbank Oost-Brabant heeft geoordeeld dat sprake is van grotere nadelige gevolgen voor het milieu omdat de destijds verleende vergunning vanwege het niet realiseren van de vergunde activiteiten (deels) is vervallen. In hoger beroep bestrijdt appellante dit oordeel waarbij zij stelt dat de vergunning niet kan zijn vervallen omdat deze nooit in werking is getreden wegens het ontbreken van de benodigde bouwvergunningen.

Rechtsvraag

Is de destijds verleende vergunning van rechtswege vervallen?

Uitspraak

Indien een vergunning betrekking heeft op het veranderen van een inrichting dat tevens is aan te merken als bouwen in de zin van de Woningwet en voor een gedeelte van de inrichting nog geen bouwvergunning is verleend, treedt de milieuvergunning niet in werking (art. 20.8 WMB (oud)). Echter, het ontbreken van een bouwvergunning en daarmee het niet in werking zijn van een milieuvergunning staat er niet aan in de weg dat die milieuvergunning geheel of gedeeltelijk van rechtswege kan komen te vervallen omdat deze niet binnen drie jaar na het onherroepelijk worden is voltooid en in werking gebracht (art. 8.18 Wm (oud)). De rechtbank heeft zich terecht gebaseerd op het nog geldende deel van de onderliggende vergunning. De omgevingsvergunning is ten onrechte verleend nu deze leidt tot grotere gevolgen voor het milieu dan volgens het nog geldende deel van de onderliggende vergunning is toegestaan.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 12-03-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:888

Zaaknummer: 201307900/1/A4

Wetsartikelen: 3.10 lid 3 Wabo, 20.8 WMB (oud) en 8.18 WMB (oud)